

Ο Άνεμος η Θάλασσα και ο Χρόνος.

(Καλοκαιρινές Σκέψεις..... κάπου στην Αρκαδία)

“Πνεύμα Θεού κινούνταν διαρκώς πάνω από τα ύδατα”¹....

Ο άνθρωπος έχει την πνοή Του Θεού απάνω του, την ψυχή του αλλά και το υλικό του μέρος που αποτελείται κατά το μεγαλύτερο ποσοστό από νερό....

Απαύγασμα Του στην δημιουργία και οι φυσικές δυνάμεις του κόσμου τούτου: **Ο αέρας, το νερό, ο χρόνος**, διαφεντεύουν την γη μα και την ζωή των ανθρώπων. Αλλάζουν και μεταμορφώνουν την σκληρή πέτρα σε άμμο. Αλλάζουν και τους ανθρώπους, όχι από μόνες τους, αλλά ως όργανα στα χέρια του Θεού... Σμιλεύουν τον χαρακτήρα άλλοτε δημιουργικά, άλλοτε τον κάνουν σκληρό, ανάλογα το υλικό του κάθε χαρακτήρα και τις κοινωνικές συνθήκες. Ο άνεμος, η θάλασσα και ο χρόνος ενώ κινούνται διαρκώς, δεν αλλάζουν. Μεταμορφώνουν όμως καταλυτικά ό,τι συναντούν..... Αποδεικνύουν την βαθύτερη φύση των πραγμάτων. Την παροδικότητα σε κάθε κτίσμα και δημιούργημα. Την μεταβολή στον χώρο, στους χαρακτήρες, στα συναισθήματα, στις σκέψεις... Κάποια στιγμή το συναντάμε και αλλού π.χ. με πόνο στα μνημεία του πολιτισμού, αλλά και πάνω μας, με τα χρόνια..... Δεν είναι λοιπόν τα πάντα στα χέρια μας. Ούτε η ζωή, μήτε ο θάνατος. Δεν ορίζουν την έκβαση των καταστάσεων οι γνώσεις, τα χρήματα, η καταγωγή, ούτε καν η θέληση μας κάτι που μας έμαθαν λανθασμένα ως νοοτροπία από το σχολείο ήδη, στην κοινωνία αργότερα... Πόσα αισθήματα, πόσες σκέψεις και επιθυμίες μας δεν χάθηκαν μπροστά στην δύναμη του χρόνου, του αέρα, του νερού.!!! Πόσοι φίλοι και γνωστοί δεν μας φάνηκαν αλλιώτικοι στο πέρασμα του χρόνου. Ο Ηράκλειτος θα μας έλεγε ότι τα πάντα ρέουν και τίποτε δεν μένει σταθερό². Για να πεις συνειδητά ευχαριστώ, για να νιώσεις ολοκληρωμένος, χρειάζεται να γνωρίσεις, να αποδεχτείς την αιώνια κίνηση αυτών των “τριών φίλων του

¹ Γεν. 1,2. ... «ή δέ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπέφερετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος».

² Κρατύλος 402a. Λέει ο Ηράκλειτος ότι «πάντα χωρεῖ καὶ οὐδέν μένει», παρομοιάζοντας τα υπάρχοντα πράγματα με τη ροή ενός ποταμού λέει ότι δεν μπορείς να μπεις στο ίδιο ποτάμι δυο φορές.

Θεού” που μαζί με την προσωπική σου ευθύνη διαμορφώνουν το μυστήριο της ζωής. Αυτήν την άλλη γνώση των πραγμάτων την βιώνει κανείς μέσα συνήθως επώδυνα από τα λάθη, τις απομυθοποιήσεις και τις απογοητεύσεις του. Η γνώση τους μας φανερώνει την παροδικότητα κάθε γεγονότος. Την διαρκή κίνηση των πραγμάτων. Η εμπειρία μας οδηγεί στον δρόμο για να συνυπάρξουμε δημιουργικά μαζί τους. Η συνάντηση κάθε ανθρώπου μαζί τους στον στίβο της ζωής, αρχικά είναι ένας αναγκαίος πειρασμός, μια υπαρξιακή πάλη που γίνεται κάποια στιγμή γονιμότητα, πείρα, εμπειρία για να επιβιώσει ο καθένας μας με επιτυχία στην ζωή μέσα στην κοινωνία.

π. Νεκτάριος Κουτρουμάνης Μ.Θ.